

forslag, som efter min Opfattelse forringe Lovens Betydning og Virkeevne i meget høj Grad. Der er saaledes Ændringsforslaget under Nr. 4 til § 5, der begrænser Lovens Gyldighed til 3 Aar, hvilket absolut maa betragtes som en Forringelse, og der er endvidere Ændringsforslaget under Nr. 3, som gaar ud paa at stryge Lovforslagets § 4, der giver Sognekommunerne Ret til at yde Tilskud til „de fattiges Kasser“ uden Amtsrådets Samtykke, hvad jeg anser for at være en Hovedbestemmelse i det af Regeringen forelagte Lovforslag. Det forekommer mig, at naar § 4 i Lovforslaget gaar ud, saa vil Tyngdepunktet komme til at ligge hos Amtsrådene og ikke, saaledes som det var Meningen, hos Sognekommunerne. Jeg anser Ændringsforslaget under Nr. 3 til § 4 for at være af en saadan Natur, at jeg ikke paa nogen som helst Maade kan give det min Tilslutning. Jeg tillægger dette Ændringsforslag saa stor Betydning, at jeg vil stemme imod det.

Indenrigsministeren (*Enevold Sørensen*): Jeg takker Udvalget for dets Tilslutning til Lovforslaget. Vel er der stillet to Ændringsforslag, som efter min Formening ikke ere Forbedringer, men de kunne dog heller ikke tænkes at ville lægge Lovforslaget væsentlige Hindringer i Vejen paa dets videre Gang. Hovedsagen er dog den, at hele Udvalget og dermed ventelig ogsaa hele det høje Ting nu tiltræder dette Lovforslags Princip, saaledes at den gode og humane Tanke heri, for hvilken der gennem mange Aar har været arbejdet, nu sejrer, og tilmed sejrer med Tilslutning fra alle Sider. Forslaget er beskeden, det indrømmer jeg, men adskilligt vil dog vindes derved, og for de frie Fattigkasser vil det være et meget betydeligt Fremskridt. Der kan sikkert ikke være Tvivl om, at naar denne Lov nu kommer til at virke, vil den vise sig at blive et godt og betydningsfuldt Led i vor sociale Lovgivning.

Af de stillede Ændringsforslag behøver jeg ingen Bemærkning at føje til Nr. 1 og 2, der jo begge i alt væsentligt ere redaktionelle. Nr. 3 gaar ud paa, at § 4, Bestemmelsen om, at Sogneraadet ikke behøver at erhverve Amtsrådets Samtykke til at give Bidrag til de fattiges Kasser, skal udgaa. Jeg har optaget Bestemmelsen i Lovforslaget, fordi jeg finder det modsigende, naar vi her opfordre Sogneraadene til at yde Tilskud paa indtil 30 Øre pr. Individ, at de saa skulle være hen-

viste til bag efter at gaa til Amtsrådene for at erholde Samtykke dertil. Men jeg indrømmer, at der er Bund, og god Bund, i det Argument, at dette Lovforslag udelukkende omhandler Tilskud fra Statskassen til „de fattiges Kasser“ og i øvrigt ikke paa noget Punkt stiller Forslag om Ændringer i „de fattiges Kasser“ Organisation. Og jeg forstaar derfor, at Udvalget har sagt: saa gøre vi heller ingen Ændring paa dette enkelte Punkt. Derfor skal jeg ikke modsætte mig dette Ændringsforslag. Naar det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (C. C. Andersen) mente, at den Omstændighed, at det, der har været gældende siden 1867, at Sogneraadene skulle erhverve Amtsrådets Samtykke, endnu skal gælde et eller maaske nogle Aar, var af saa stor Betydning, at det endogsaa maatte opfordre det ærede Medlem til at stemme imod Lovforslaget, vil jeg dog erindre om, at der hidtil ikke har været nogen Vrangvillighed fra Amtsrådernes Side mod at give Sogneraadene Tilladelse til at yde saadanne Tilskud. Det er jo oplyst under Sagens tidligere Forhandling, at der er Sogneraad, som yde indtil 50 Øre, ja endogsaa indtil 1 Kr. pr. Indbygger til „de fattiges Kasse“, altsaa efter opnaaet Tilladelse fra Amtsradet. Naar jeg derfor ikke vil modsætte mig, at § 4 udgaa, betragter jeg det ganske vist ogsaa som en Selvfølge, at der ikke vil være noget Amtsraad, som nægter at yde et Sogneraad et saadant Tilskud, som i alt Fald gaar op til det her forudsatte Maximum af 30 Øre pr. Indbygger.

Ændringsforslag Nr. 4 har jeg naturligvis ligesom det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) større Betæneligheder ved. Naar jeg ikke skal modsætte mig det, er det i den sikre Overbevisning, at er man først fra Statens Side begyndt at yde Bidrag til „de fattiges Kasser“, har man først optaget denne Sag som en af Statens Opgaver, saa forsvinder den sikkert ikke, naar de tre Aar ere gaaede, saa vil der ikke, naar Sagen atter optages, blive Tale om Nedsættelse eller fuldstændig Inddragelse af dette Beløb, nej, saa vil der langt snarere blive Tale om en Forhøjelse deraf.

Der er navnlig af det ærede 11te kongevalgte Medlem (Estrup) fremsat forskellige Udtalelser angaaende en forestaaende Revision af Loven om „de fattiges Kasser“. Jeg skal indrømme, at Loven af 1856 trænger til forskellige Ændringer, allerede af den Aarsag, at det, der egentlig er hele Grundlaget for den,